

Předkládaná práce se zabývá zajímavým a velice aktuálním problémem hodnocení. Snaží se odpovědět na otázku, jakým způsobem učitelé vnímají roli hodnocení ve své práci, především v souvislosti s vyučovacími styly (A. F. Grasha, 1996). Autorka je toho názoru, že prozkoumání vyučovacích stylů a identifikace s nimi (např. právě v kontextu tématu hodnocení) může zejména začínajícím učitelům pomoci nalézt pevnou půdu pod nohama a překonat nejistoty a strach (str. 44).

Formální hledisko

Práce je psána v odborném jazykovém stylu. Formulace jsou srozumitelné. Výjimečně se od spisovného stylu odklání (např. „Měly by být nastaveny kritéria“, str. 25)

Text je dobře strukturovaný. Nicméně výhrady lze mít např. ke kapitole 3, která obsahuje dvě pro mě nesourodé a nenavazující témata (hodnocení je zaměněno za známkování, str. 27).

Teoretická část

V teoretické části jsou představeny pojmy (hodnocení a jeho interpretace, vyučovací styl), se kterými se dále s porozuměním pracuje (např. hodnocení je zasazováno na základě literatury do kontextu komplexní pedagogické činnosti).

Typologie vyučovacích stylů podle A. F. Grashy je věcně zajímavá. Autorka prokazuje, že teorii vnitřně rozumí. Za zmínku také stojí, že s přehledem pracuje s cizojazyčnými primárními zdroji (vlastní překlad Teaching Style Inventory, str. 51 - 56). Teorie je navíc plně využita při interpretaci výsledků, což velice oceňuji (str. 41 – 42) – nebývá to zvykem. Pro srovnání se objevuje také „konkurenční teorie“ (Fenstermacher, Soltis, 2008).

Zároveň je ovšem vidět, že zahraniční publikace (např. CEDEFOP, 2022) ne vždy odrážejí stále více zažitou terminologii českého prostředí (např. pro mě nový vztah kompetencí a znalostí a dovedností, str. 25 – 26, který neodpovídá pojetí českých kurikulárních dokumentů).

Praktická část

Výzkum je veden se snahou skutečně porozumět komplexnímu problému. Autorka si stanovila dvě hypotézy. Přiznám se, že první z nich příliš nerozumím. Nevím, jak chtěla autorka odlišit „způsob jakým učitel vnímá svou výuku“ a „odpovědi v dotazníku“. Jedná se přeci o stejná data? Učitel sdělil, jak vnímá svou výuku, v dotazníku? U obhajoby prosím o vysvětlení.

Druhou hypotézu ověřit bylo možné. Bohužel se ale jednalo o zčásti dobrovolné otázky, takže vzorek se výrazně zúžil (např. u stylu „facilitátor“ na jednu osobu).

Ostatně způsob výběru vzorku je pro bakalářské práce typický. Jedná se vlastně o zmatený výběr („ke komu se můj dotazník dostane“), který v kvantitativním hledisku nemůže v závěru hovořit o žádné skutečně existující skupině učitelů („nejvíce zastoupeným stylem“, str. 44). Chápu jej tedy spíše jako nasmělý způsob, jakým celou věc na poli bakalářské práce procvičovat. Za cvičení lze považovat i představení výsledků vzhledem k věku, stupně školy nebo délky praxe (str. 36 – 37). Nic z toho nebylo obsaženo v hypotézách a není tedy pro práci validní.

U obhajoby bych chtěl kromě výše uvedeného vysvětlit ještě následující otázky:

Má typologie A. F. Grashy nějaké významné nedostatky či omezení?

Popsala by svou práci autorka jako kvalitativní nebo kvantitativní výzkum? Proč?

Jaké zjištění své práce považuje za nejpřínosnější?

Navrhuji známku **velmi dobrou**.